

VERSTRIKT IN *fictie*

KASEY
STOCKTON

KASEY STOCKTON

VERSTRIKT
IN
fictie

VERTAALD DOOR CORA KOOL

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Vertaling: Cora Kool
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group

Motto (p. 5) uit *Trots en vooroordeel* © 2009, vertaald door Annelies Roeleveld en Margret Stevens bij uitgeverij Athenaeum.

ISBN 978 90 297 3806 4
ISBN 978 90 297 3807 1 (e-book)
ISBN 978 90 297 3808 8 (audioboek)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *I'm Not Charlotte Lucas* bij Covenant Communications Inc., American Fork, Utah, USA.

© 2023 Kasey Stockton

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

‘Ik ben niet romantisch, zie je. Nooit geweest. Ik vraag alleen een gerieflijk tehuis. En gezien het karakter van mijnheer Collins, zijn relaties en zijn positie, ben ik ervan overtuigd dat mijn kans op geluk met hem net zo behoorlijk is als waar de meeste mensen zich op kunnen beroemen als ze in het huwelijk treden.’

– Charlotte Lucas

Jane Austen, *Pride and Prejudice* (*Trots en vooroordeel*)

Mijn naam is Charlotte Lucas.

Nee, echt waar. Op mijn Californische rijbewijs staat prominent ‘Charlotte Lucas’ op de voorkant. Gelukkig noemde mijn zus Mariah me altijd Charlie toen ze klein was en is die bijnaam blijven hangen.

In tegenstelling tot de Charlotte Lucas uit de literatuur – de arme, eenzame hartsvriendin van de hoog in aanzien staande Elizabeth Bennet – ben ik geen 27. Nog niet. Over twee maanden pas.

Ik richtte de afstandsbediening op de tv en spoelde terug om de filmscène nog een keer vanaf het begin af te spelen. *Pride and Prejudice* was comfortfood voor mijn ziel, zoals een grote bak ijs of een pak cakerolletjes aan andere mensen troost bood.

Fantastisch. Nu had ik trek in cakerolletjes.

Ik pakte mijn cola light en nam een slok waarna ik het me weer behaaglijk maakte tegen de versleten kussens van de bank. Keira Knightly zwierde in gedachten verzonken over het scherm toen haar beste vriendin naderde; met bijna ziekelijke fascinatie volgde ik hoe Charlotte Lucas haar onvermijdelijke teksten ten beste gaf over haar geldgebrek, mannen en onafhankelijkheid.

Ik leunde met mijn hoofd naar achteren en slaakte een diepe zucht. Op de middelbare school hadden mijn beste vriendin Beth en ik er vaak grappen over gemaakt dat zij Elizabeth Bennet was en ik Charlotte Lucas: ze hopte van het ene naar het andere vriendje terwijl ik jammerlijk single bleef. We snapten allebei de ironie van het feit dat mijn kleine zusje Mariah heette, net als de jongere zus van Charlotte Lucas in het boek. Maar Beth besepte nooit helemaal hoe bang ik was dat onze grap werkelijkheid zou worden.

Want omdat ik 26 was en niet meer dan een paar losers van ex-vriendjes op mijn conto kon schrijven, was mijn grootste angst dat

ik uiteindelijk zou worden opgescheept met iemand als Mr Collins.

De deur onderaan de trap ging open, waardoor er licht scheen op de vloer van mijn zolderslaapkamer. Dat was minder Assepoes-terachtig dan het klonk: mijn ouders hadden het huis afgelopen zomer gerenoveerd en de zolder was nu een chic appartement. Hij was eigenlijk bedoeld voor gasten. Maar toen mijn kamergenootje naar San Francisco verhuisde, had ik onderdak nodig.

Dus trok ik weer bij mijn ouders in. De huur in deze wijnregio was torenhoog en het was logischer bij hen te gaan wonen in plaats van mijn schamele salaris als assistent-bankmanager te verspillen aan een eigen studio. Maar toch.

Charlotte Lucas: één. Charlie: nul.

Mijn moeders stem klonk: ‘Charlie! Zou je heel even beneden willen komen? Ik ben de lunch aan het voorbereiden.’

‘Ik kom eraan,’ riep ik terug. Hoe graag ik ook zou willen dat mijn cola light me van voldoende voedingsstoffen zou voorzien, was dat helaas niet zo.

‘Dank je, lieverd.’ De voetstappen van mijn moeder stierven weg en ik zette de film op pauze; dat leverde een stilstaand beeld op van Charlotte Lucas’ gezicht terwijl ze haar beste vriendin smeekte om geen oordeel over haar te vellen. Ik duwde mezelf overeind en staarde naar de arme, eenzame vrouw die met een gekke vent was getrouwd, puur om uit haar situatie te kunnen ontsnappen. Ik was in ieder geval vindingrijker dan zij.

Voordat ik de trap helemaal afgelopen was, hoorde ik al mensen praten. Ik liep vanuit de trapombouw naar de keuken en hield even in om niet tegen Vera op te botsen, onze buurvrouw van 82. Haar witte haar was onberispelijk geknipt in een chic bobmodel, alle haartjes zaten keurig op hun plek.

Ik glimlachte naar haar en stak mijn armen uit om haar een knuffel te geven. Haar oversized beige trui verzwolg me bijna toen ze haar dunne armen om mijn middel sloeg. ‘Hoe was het in Parijs, Vera?’ vroeg ik.

Ze zette een pas naar achteren en gaf me een knipoog voordat ze zich op een van mijn moeders stijlvolle keukenstoelen liet zakken.

‘Parijs was heerlijk. Het eten was *très bon*.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Maar het uitzicht vanuit mijn hotelkamer had beter gekund.’

Ze zei het zoals alleen een vrouw die meer tijd in internationale hotels doorbracht dan in haar eigen huis dat kon.

Ik ging op de stoel naast haar zitten. ‘Heb je nog een paar woest aantrekkelijke Franse mannen voor me meegenomen?’

Vera klakte met haar tong en de dure armbanden om haar dunne pols tingelden toen ze mijn opmerking wegwimpelde. ‘Jij hebt geen Franse vent nodig, *chérie*. Er zijn hier meer dan genoeg leuke Amerikaanse mannen.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. Waar waren die dan? ‘Alleen spreken Amerikaanse mannen natuurlijk niet met een accent.’

Vera rolde met haar ogen. Ze keek over mijn schouder naar mijn moeder, die op het kookeiland bezig was met de salade. ‘Dit kan weleens lastiger worden dan ik had gedacht,’ zei Vera.

Ik wierp een blik op mijn moeder en zag dat ze haar hoofd schudde terwijl ze naar de slakom tuurde. Ze stroopte haar mouwen op en stopte een lok van haar korte bruine haar achter haar oor.

Ik begon argwaan te krijgen. ‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg ik.

Vera pakte met beide handen mijn hand vast en glimlachte warm. ‘Ik wil je een voorstel doen.’ Haar huid was rimpelig en zacht en ze keek me aan met een blik alsof ze wist wat er in me omging. ‘Je hoeft niet meteen antwoord te geven. Ik wil dat je er een dag of wat over nadenkt, en me daarna je antwoord laat weten. Begrepen, Charlotte?’

Ik knikte, niet goed wetend waar Vera me voor wilde strikken. Mam kwam met de borden naar de tafel en zette ze voor ons neer, en ook een bij de stoel aan mijn andere kant. Vera wachtte tot ze de salade had gebracht en naast me had plaatsgenomen, alsof ik vanuit alle hoeken steun nodig had.

Of misschien had mam wel de opdracht gekregen om ervoor te zorgen dat ik niet wegvluchtte. Ik begon een beetje bang te worden. Het ging hier om een bondgenootschap van twee oude vrouwen die elk moment de aanval konden openen.

Vera nam het woord. ‘Ik heb kaartjes voor een liefdadigheidsbal

vrijdagavond en ik wil verschrikkelijk graag dat jij mee gaat.’

‘Is het niet gebruikelijk dat mannen in dat soort gevallen te hulp schieten?’

‘Ik heb zelf geen date nodig, lieve schat. Mijn kleinzoon.’ Ze stak haar hand naar me toe, gaf een kneepje in mijn vingers en liet haar stem samenzweerderig dalen. ‘Zijn vriendin en hij zijn pas uit elkaar gegaan.’

Mijn wenkbrauwen gingen omhoog. Haar kleinzoon? Die stinkend rijke jetsetter van een kleinzoon die altijd naar Europa vloog om met Vera te lunchen tijdens haar vakanties? Ze wist dan zelfs niet eens waar de man vandaan was vertrokken met het vliegtuig. Hij reisde sneller de wereld rond dan roddels die zich in een gehucht verspreidden.

‘Hij wilde het bal helemaal aan zich voorbij laten gaan, maar ik denk dat het goed voor hem is om erheen te gaan.’ Vera’s stem klonk meelevend. ‘Hij was helemaal van streek door de breuk en blijft daarin hangen – hoewel ik eerlijk gezegd denk dat het beter is zo. Ik zie hem liever single dan met die vrouw.’

Ik schonk haar een blik die hopelijk mijn gebrek aan enthousiasme duidelijk maakte. ‘En een blind date is precies wat hij nodig heeft om weer de oude te worden?’

‘Natuurlijk niet,’ zei Vera terwijl ze rechtop ging zitten. ‘Het liefdadigheidsbal is een eerbetoon aan zijn werk. Ik denk dat hij dát nodig heeft om de zin van het leven weer in te zien en die passiviteit van zich af te schudden.’

‘Waarom moet er dan een date mee naar die erkenning van zijn werk?’ vroeg ik. ‘Waarom kan hij niet gewoon met jou gaan?’

‘Omdat zijn ex-vriendin er ook zal zijn. Het is ook haar werk.’ Vera keek me recht in de ogen. ‘En die ex neemt haar nieuwe vriend mee.’

Mam wreef over mijn rug, waarna haar hand omhoogging en ze een kneepje in mijn schouder gaf. ‘Charlie is een aardige meid. Natuurlijk doet ze dat.’

Ik draaide me met een ruk naar haar toe en zag mam met wijdoopen ogen knikken. Ze had haar arm nog steeds om me heen terwijl Vera in mijn hand kneep. Waar waren ze mee bezig? Probeerden ze me uit alle macht hiermee akkoord te laten gaan?

Ik was inderdaad een aardig iemand. Ik bracht hele middagen al thee drinkend door met Vera, waarbij ze niet uitgepraat raakte over haar grandioze tijd als model in New York. Ik reed mijn tante iedere week naar de kapper en bleef dan een uur lang wachten tot ze klaar was. Ik deed zelfs boodschappen voor mijn moeder en haalde de spullen op die Mariah online had besteld als mam het te druk had met allerlei evenementen op de middelbare school of met bijeenkomsten van de oudercommissie.

Maar een blind date met een man die last had van een gebroken hart? Een liefdadigheidsbal? Dat ging me te ver. ‘Vera, ik denk niet –’

‘Zoals ik net al zei,’ begon Vera en haar handen gingen omhoog om mijn weigering de kop in te drukken, ‘hoef je nu nog geen antwoord te geven. Denk er maar over na, lieverd.’

Mam haalde haar hand van mijn schouder en begon salade op de borden te scheppen. Het bondgenootschap van de twee oude vrouwen blies de aftocht, hun gesprek nam een andere wending en ze begonnen over een geweldig cafeetje dat Vera tijdens haar reis had ontdekt. ‘En lieve help, de *pain au chocolat* daar!’

Het duizelde me. Ik prikte zonder daar verder bij na te denken stukjes kip en blaadjes sla aan mijn vork en stopte ze in mijn mond. Deed nu iedereen of zijn neus bloedde en werd er verder gezwegen over het onderwerp?

Ik, Charlie Lucas, was niet geschikt voor blind dates. Eerste dates waren zelfs niets voor mij – mijn eindeloos lange weekenden thuis in mijn eentje waren daar het bewijs was. Ik kon niet akkoord gaan met Vera’s plannetje, omdat het waarschijnlijk erger was als ik kwam opdraven dan als haar kleinzoon in zijn eentje ging.

Hij zat niet te wachten op een Charlotte Lucas aan zijn zij tijdens dat liefdadigheidsbal. Wat hij nodig had, was een Elizabeth Bennet.

Ik haalde diep en hoorbaar adem, waardoor het bondgenootschap stilviel. ‘Ik ben eruit. Ik ga Beth bellen.’

Mam schudde meteen haar hoofd en spietste nog een hap salade aan haar vork.

‘Die vriendin met dat zwarte haar?’ vroeg Vera, die haar kin sceptisch liet zakken. ‘Die lange?’

‘Ja. Ze is er perfect voor. Momenteel is ze single en ze is gek op dit soort dingen.’ Ik nam nog een hap. Hoe meer ik erover nadacht, hoe meer het idee me aanstond.

Vera fronste. ‘Ik wil niet dat er een onbekende vrouw bij mijn kleinzoon aan tafel zit, Charlie. Ik wil dat hij met jou aan die tafel zit.’

‘Maar Beth is er echt stukken beter in om je kleinzoon te helpen zijn vriendin uit de weg te gaan. En ik weet zeker dat ze uit minimaal zes jurken kan kiezen.’

‘Geweldig, dan kun je er misschien eentje van haar lenen.’

‘Nee, dat was niet wat ik –’

Vera kwam met een ruk overeind, kwiek voor een oude vrouw. Terwijl ze een vernietigende blik op me wierp, zei ze: ‘Ik heb niet Beth uitgenodigd; ik heb jóú uitgenodigd. Je kunt mijn uitnodiging accepteren of afwijzen, maar die is persoonlijk.’ Ze richtte zich tot mam en ik moest mijn best doen om wat rustiger te worden. ‘Dank je wel voor de lunch, lieverd. We zien elkaar snel weer.’

Mam stond op om met Vera naar de deur te lopen. Het leek wel alsof er een soort steen op mijn maag lag die steeds zwaarder werd bij de gedachte aan Vera’s teleurgestelde gezicht. Ik haalde langzaam adem en liet alle lucht tussen mijn tanden door ontsnappen toen de voordeur dichtging en mijn moeder terugkwam naar de keuken; de ergernis spatte van haar gezicht.

‘Luister, Vera vraagt je één ding, meer niet. Het minste wat je kunt doen is er even over nadenken.’ Haar kin ging nadrukkelijk omlaag, alsof ze me iets heel belangrijks ging vertellen, en ze ging op zachtere toon verder: ‘Dit kan heel goed de allerlaatste keer zijn dat ze om jouw hulp vraagt.’

Bah. Nee, hè? Probeerde ze me een schuldgevoel aan te praten?

‘Doe niet zo zwartgallig, mam,’ zei ik terwijl ik de vuile borden opstapelde en in de gootsteen zette. ‘Ze heeft me gisteravond een berichtje gestuurd of ik haar volgende week in de tuin wil helpen, dus zelfs als die date door zou gaan, zal dat niet de laatste keer zijn dat ik haar help. Ik denk gewoon niet dat ik voor dít karwei de juiste persoon ben.’

‘Omdat het bal dit weekend al is, denk ik niet dat Vera tijd heeft

om een ander te vinden. De kaartjes zijn al betaald, dus het kost jou geen cent.' Ze zuchtte. Haar golvende bobbikapsel deinde mee en er ontsnapte een plukje haar achter haar oor vandaan. Haar teleurgestelde blik veroorzaakte een groter schuldgevoel dan welke woorden ook die ze anders in dit soort situaties gebruikte. Ik wist dat ze het goed bedoelde. 'Je wilt toch niet dat haar kleinzoon in zijn eentje moet gaan terwijl zijn ex daar is met haar nieuwe vriend. Dat is gewoon zielig.'

Maar waarom had Vera dan mijn aanbod het aan Beth te vragen niet geaccepteerd?

'Ik heb veel aan mijn hoofd op het moment,' loog ik.

Mam trok haar wenkbrouwen op. 'O? Ga je iets doen met die opleiding waar we voor hebben betaald?'

Dat was een stoot onder de gordel, mam. Wat wilde ze nou dat ik deed: simpelweg mijn vaste baan bij de bank opgeven om een droom achterna te gaan die waarschijnlijk niet eens genoeg zou opleveren om de basiskosten te dekken? Zo had ze me niet opgevoed, om dat soort onpraktische dingen te doen.

Ik zag meteen de spijt in haar ogen. Ik wist dat ze alleen het beste voor me wilde.

'Charlie –'

'Laat maar. Kunnen we het daar alsjeblieft nu niet over hebben?' Het laatste wat ik wilde, was verzeild raken in een ruzie waaróm ik zoveel tijd had verspild aan die opleiding en waarom ik er nog steeds niets mee had gedaan.

Mijn mobiel zoemde en ik haalde hem uit mijn achterzak. Het was een berichtje van Beth.

BETH:

Ussalon over 20 min? Ik heb bijna pauze en snak naar een shot suiker.

Ik sloeg mijn ogen op en keek mam aan. 'Ik moet gaan.'

Zachtjes zuchtend perste ze haar lippen op elkaar terwijl ik het vertrek uit vluchtte en met twee treden tegelijk de trap naar mijn

onderkomen nam. Ik pakte mijn tas die op de salontafel lag en hing hem aan mijn schouder. Vervolgens glipte ik in mijn sandalen terwijl ik het laatste beetje van mijn inmiddels lauwe cola light opdronk.

Ik wilde net Beth antwoorden toen de tv mijn aandacht trok. Ik bleef staan en mijn telefoon glipte bijna uit mijn krachteloze hand op het moment dat ik wat beter naar het beeld keek. Charlotte Lucas had haar ogen op me gericht, en ze was vastberaden. Ze stond op het punt om te trouwen met Mr Collins, waarna ze haar eigen huishouding had om te runnen. En ze had vrede met haar situatie omdat het een zinnig besluit was.

Maar aan mijn huidige situatie viel niets zinnigs te ontdekken.

Ik hoefde toch absoluut niet op blind date met een onbekende, puur omdat mijn buurvrouw op leeftijd dat aan me vroeg?

2

Beth voegde een extra schep gummibeertjes toe aan haar bakje yoghurtijs, waarna ze ermee naar de kassa liep. Ik wachtte geduldig bij de deur en at al van mijn portie. Bramensorbet met extra stukjes kwarktaart was de perfecte mix van zuur en zoet, en alles smolt al op mijn tong voordat ik er daadwerkelijk van kon eten.

‘Ik vind dat je het moet doen,’ zei Beth terwijl ze achter me aan naar buiten liep, naar het kleine stadsplein. We staken de straat over en liepen rechtstreeks naar het prieel midden op het grasveld. Het werd binnenin geflankeerd door ouderwetse houten bankjes die er waarschijnlijk al stonden voordat Beth en ik geboren waren.

Ik ging zitten. Het bankje was niet comfortabel, maar het stond een beetje afgeschermd, waardoor je wat privacy had in het prieel. En trouwens, dit was ons plekje. We gingen er al sinds de middelbare school naartoe met onze snacks. De winkels rond het plein waren sindsdien veranderd en daarmee automatisch ook het lekkers dat we kochten. Vorig jaar konden we nog naar een winkel met luxegebak, en een paar jaar daarvoor nog naar een biologische bakkerij. Bij beide zaken kreeg je waar voor je geld, maar ze hadden het uiteindelijk niet gered. Ik hoopte dat de ijssalon een blijvertje was.

‘Je kunt me niet blijven negeren,’ zei Beth terwijl ze haar lange, donkere haar over haar schouder duwde.

Ik concentreerde me op mijn ijs. ‘Dat doe ik ook niet. Het lijkt me gewoon helemaal niet leuk.’

‘Het gaat er niet om of het leuk is. Het is voor een goed doel.’

Omdat mijn genen niet zodanig waren dat ik één wenkbrauw kon optrekken, bewoog ik ze allebei op en neer.

Beth nam nog een hap ijs en haalde haar schouders op. ‘Waarom zou je het níét doen? Het kost je niets. Het eten is er meestal

geweldig. En een bijkomend voordeel is dat je kunt helpen om zijn ex gek van jaloezie te maken.'

'Maar ik heb zelfs niets om –'

'Je kunt een van mijn jurken lenen.' Ze keek boos, alsof ik haar had beledigd. 'En dat weet je.'

Ze had gelijk. Dat wist ik. We leenden al kleren aan elkaar uit sinds de middelbare school; ze was koopverslaafd en had een voorkeur voor designerkleding. Geen geweldige combinatie, totdat iemand werd geconfronteerd met een liefdadigheidsbalsituatie. Nee, herstel. Mógelijke liefdadigheidsbalsituatie.

Ik slikte. Hè, bah. Het leek nu alsof ik had besloten om te gaan.

Ik nam nog een hap yoghurtijs, zodat ik meer tijd had om over mijn antwoord na te denken. Hoe moest ik Beth ooit de oorsprong van mijn zorgen uitleggen? Ze begreep het niet. Ze was een ontzettend succesvolle haarstylist en was zo zelfstandig als wat. En nu we het er toch over hadden: ze had ook vriendjes in overvloed. Althans, meestal. Dit was de derde week dat ze single was en ik wist zeker dat dat een soort record voor haar was.

Ze liet haar stem dalen en fronste haar donkere wenkbrauwen iets. 'Charlie, zeg eens wat. Waarom zou je het níét doen? Ik bedoel, wanneer heb je voor het laatst een date gehad?' Ze zweeg even. 'Met Andy?'

Er liep een rilling over mijn rug die niet afkomstig was van het ijs.

Beths bruine ogen werden groot. 'Dat klopt, of niet? Dat is een jaar geleden.' Ze kneep me speels in mijn arm. 'Dat is onacceptabel! Je hebt een date nodig. Andy was trouwens een sukkel. Je kunt niet verwachten dat je bij een bank een vriend zult vinden, Charlie. Je moet in de echte wereld op zoek gaan.'

Ik kreunde. 'Ik ga er niet vanuit dat ik bij de bank een vriend zal vinden. Dan zullen ze me trouwens ontslaan, omdat mijn baan eruit bestaat om het geld van die mensen te beheren.'

Beth trok een van haar wenkbrauwen op, een eigenschap waar ik altijd al jaloers op was geweest. 'Dat heeft je er niet van weerhouden om met Andy uit te gaan.'

'Ik heb Andy niet bij de bank ontmoet,' legde ik uit en ik schraapte

de laatste gesmolten restjes yoghurtjes op mijn lepel. 'Ik heb hem bij de broodjeszaak verderop in de straat ontmoet en toen kwam hij gewoon heel toevallig langs bij de bank om iets af te handelen voor de bankrekening van zijn broer. Hij is niet eens klant bij ons.'

'Want stel je toch eens voor dat je een regel zou overtreden.'

'Oké, je bent nu officieel van het onderwerp afgedwaald.'

'Klopt,' zei ze en ze keek op haar horloge. 'Terug naar die mysterieuze knapperd en het liefdadigheidsbal.'

Ze moest me ondertussen toch wel beter kennen en beseffen dat het niet echt hielp om me over te halen als ze op die manier over hem sprak? 'We weten niet of hij aantrekkelijk is.'

'Maar we weten dat zijn oma rijk is. Hoeveel heeft Vera eigenlijk?'

'Ik weet het niet. Het is oud geld.' Ik pakte Beths ijsbakje en gooide het samen met het mijne in de afvalbak. Terwijl ik me weer op het bankje liet zakken, slaakte ik een zucht. 'Dit past niet bij me, Beth. Het is echt het tegenovergestelde van hoe ik ben. Dat soort dingen doe ik nooit.'

Ze verwijderde een pluusje van haar zwarte T-shirt. 'Misschien is het tijd om daar verandering in te brengen.'

Ik bleef haar strak aankijken en nam voor mezelf de gebeurtenissen van de afgelopen dag door. Daarbij bleef ik steken bij de gedachte aan Charlotte Lucas die op mijn tv inging tegen haar eigen beste vriendin. Haar manier van doen leek Elizabeth Bennet te schokken.

Misschien was ik te lang bang geweest voor de verkeerde dingen. Charlotte Lucas had niet de makkelijke weg gekozen, maar ze was moedig geweest. Ze had haar aangename leventje achter zich gelaten en was iets begonnen dat angstaanjagend was en... veilig. Was dat het enige wat ik miste?

Nou, dat hoefde ik niet nú uit te zoeken. De kapperszaak van Beth bevond zich aan de overkant van de weg en door de bewegende klimop op het dak van het prieel kon ik een gedeelte zien van de felgekleurde letters van het uithangbord.

'Hoe is het afgelopen met die man die iedere week kwam voor een scheerbeurt?' vroeg ik terwijl ik met mijn hand door mijn steile haar ging en het naar achteren schudde.

‘Hij heeft mijn nummer gevraagd,’ zei Beth en ze rolde met haar ogen.

‘En?’ drong ik aan, omdat ik heel goed wist dat het daar niet bij gebleven was.

Ze keek me aan. ‘En het kan zijn dat ik heb toegestemd met een date dit weekend. Maar verder zal er niks gebeuren. Serieus. Kijk niet zo naar me.’

Beth stond op, wilde ontsnappen aan mijn opgetrokken wenkbrauwen en harde oordeel. Natuurlijk had ze die jongen haar nummer gegeven. Natuurlijk ging ze dit weekend met hem uit. En natuurlijk zou ze uiteindelijk een halfjaar met hem daten, om vervolgens te concluderen dat hij haar gewoon niet begreep. En dat hij onder het autorijden zo raar humde, wat eerst zo schattig was, maar nu uiterst onaangenaam; en af en toe zag ze dat hij op zo’n griezelige manier naar haar keek... en vervolgens was het voorbij.

Die arme vent stond op het punt om tot over zijn oren verliefd te worden op een vrouw die een seriedater was.

‘Zullen we morgen onze handen en voeten laten doen?’ vroeg ze nadat ik me bij haar had gevoegd. Ze gebaarde naar mijn korte, lelijke nagels. ‘Daar kun je voor je belangrijke date beter iets aan doen.’

‘Dat gaat niet. Ik moet onkruid wieden in Vera’s tuin zodat we de tulpenbollen kunnen planten. Die wil ze nu echt de grond in hebben, anders staan ze niet op tijd in bloei, denk ik.’

Beth schudde haar hoofd en bleef voor de deur van haar kapsalon staan. ‘Ik denk dat die date je echt heel goed zal doen. Hé,’ riep ze toen ik haar negeerde en naar mijn auto liep, die ik daar langs het trottoir had geparkeerd, ‘misschien is hij de ware wel!’

Dat zei ze altijd, maar toch ging er een gevoel van hoop door me heen. Ondanks mijn aarzelingen kon ik Vera met geen mogelijkheid in de kou laten staan door nee te zeggen. Die date ging door, of het idee me nu wel of niet aanstond.

Een groepje pubers dat voorbijkwam, giechelde; een van hen balanceerde op een skateboard en nam me vluchtig op, om vervolgens bijna over mijn sandalen te rijden. *Bah. Die jongeren ook.*

‘Je bent een schat!’ riep Beth.

Ik stak groetend mijn hand op. Het belletje van de kapperszaak klonk toen Beth naar binnen ging en ik stapte in mijn auto. Bij het vastpakken van het stuur keek ik naar de pubers, die zich in een soort kring voor de salon hadden verzameld; de jongen – met vrij lang haar – skatete ondertussen om het vriendengroepje heen. Een meisje stond, leunend op één heup, met de armen over elkaar, terwijl de blonde jongen naast haar zijn arm om haar middel legde.

De andere pubers bleven keten, de jongen op het skateboard reed nog altijd rondjes om zijn vrienden, maar de blonde knul schoof stiekempjes dichters naar zijn meisje toe. Het deed haar zo te zien niet echt veel dat hij haar aanraakte. Ze was duidelijk de bijenkoningin, de uitverkorene van alle jongens, en hij leek zich gelukkig te prijzen dat hij haar voor zich had gewonnen.

De puber op het skateboard gaf in het voorbijgaan een tikje tegen de paardenstaart van de bijenkoningin en de jongen met de hand om haar middel keek hem even met waarschuwende blik aan, maar het meisje deed alsof het haar niet eens was opgevallen.

Mijn blik viel op mijn vingers op het stuur en ik kreunde. Beth had gelijk: mijn nagels zagen er vreselijk uit. Zo kon ik niet op date. Ik berekende hoelang ik nog de tijd had voordat ik naar mijn werk moest.

Als ik er vaart achter zette, kon ik nog net naar de andere kant van de stad om mijn handen te laten doen voordat ik bij de bank moest zijn.

Ik zette mijn auto in z'n achteruit, reed een stukje naar achteren, keek over mijn schouder en –

Boem.

Ik verstijfde en merkte dat het bloed wegtrok uit mijn gezicht. Met wijd opengesperde ogen en een droge mond staarde ik wezenloos naar de tieners die zich bij mijn auto hadden verzameld.

De bijenkoningin keek naar me alsof ik ze niet allemaal op een rijtje had en ik vermande me, gooide het portier open en haastte me naar de achterkant van de auto. Misschien viel het allemaal wel mee. Misschien had de jongen het skateboard laten glippen en was ik er overheen gereden. Een skateboard kon je vervangen. Ik kon hem zelfs de dubbele prijs ervoor geven.

Ik liep om mijn kleine Corolla heen en trof de skater languit op

de grond aan; hij had zijn arm over zijn gezicht geslagen en zijn skateboard rolde langzaam over de weg. Het tafereel voor mijn ogen kleurde sepia en de langzaam bewegende wieltes van het skateboard werden begeleid door dramatische muziek terwijl ik me inbeelde hoe deze scène werd gereconstrueerd voor een aflevering van een truecrimeserie op tv.

O, nee. Dit kon nooit goed zijn.

Ik liet me op mijn knieën vallen en steunde met mijn handen op het koele asfalt. 'Ben je gewond?'

Hij haalde zijn hand weg van zijn gezicht en keek me ontzet aan. 'Je hebt me geraakt met je auto, mevrouw. Natuurlijk ben ik gewond!'

'Mevrouw?' vroeg ik terwijl ik overeind kwam. 'Ik ben pas zesentwintig.'

Zijn donkere wenkbrauwen gingen omhoog en ik voelde me meteen belachelijk. Ik was waarschijnlijk tien jaar ouder dan deze knul. Uiteraard kwam ik oud op hem over. 'Waar doet het zeer?'

Hij deed zijn ogen dicht. 'Overall.'

“Overall” als in: *ik-moet-het-alarmnummer-bellen?* Of als in *ik-moet-je-moeder-bellen?*

Hij keek me nijdig aan en ik beseftte dat er met deze jongen niet snel schot in de zaak zou komen.

'Kun je opstaan?' vroeg ik.

Hij haalde hoorbaar adem door zijn mond, kreunde hardop en duwde zichzelf overeind. Hij leek niets te hebben gebroken en hoewel hij rilde, had hij nog steeds kleur op zijn gezicht. Dat was een goed teken, toch? Mensen waren toch altijd bleek, spookachtig wit, als ze ernstig gewond waren?

Ik ondersteunde hem en liep met hem naar het trottoir. 'Kom,' zei ik, om me heen kijkend naar het vriendengroepje, dat echter nergens te bekennen was. 'We gaan daar even naar binnen en dan bel ik je moeder. Dan kan zij beslissen hoe het verder moet.'

Hij keek me opnieuw nijdig aan, maar vond het goed dat ik hem naar Beths kapsalon loodste. Ze was bezig met een klant en daarom bracht ik Skateboy naar een gestoffeerde stoel even verderop en liet

hem daar plaatsnemen. Nadat ik mijn telefoon tevoorschijn had gehaald, tikte ik op het telefoonsymbooltje en hield hem het display voor. ‘Kun je haar nummer voor me intikken?’

De jongen keek me aan alsof ik hem had gevraagd een goocheltruc uit te voeren. Zijn donkere, slappe haar viel over zijn voorhoofd zodat zijn wenkbrauwen niet zichtbaar waren, maar ik kon me zo voorstellen dat hij ze wantrouwig had opgetrokken. ‘Ik ken geen telefoonnummers uit mijn hoofd.’

Ik had nu waarschijnlijk een blik in mijn ogen alsof hij op het punt stond een goocheltruc te doen, maar hij bleef me serieus aankijken. ‘Oké, heb je je mobiel bij je? Dan zal ik uitleggen wat er is gebeurd.’

Hij haalde een mobieltje tevoorschijn uit zijn achterzak en kromp ineen bij het pakken ervan. Als in een tekenfilm zag ik dollartekens ronddansen en ik slikte. Ik hoopte dat hij niet net deed of hij gewond was, puur om mijn spaarrekening te plunderen.

Nee, zo zat het niet. Ik wilde dolgraag dat hij níét echt gewond was, omdat ik die knul met mijn auto had geraakt.

Hij overhandigde me zijn telefoon. Toen ik het toestel naar mijn oor bracht, zag ik dat het klokje op het scherm al liep en het drong tot me door dat zijn moeder al had opgenomen. ‘Hallo? Hoi. Ja,’ stamelde ik; ondertussen ging mijn blik afwisselend van Beths verblufte gezicht naar dat van de jongen. Ik haalde het toestel even weg bij mijn oor en vroeg: ‘Hoe heet je?’

‘Spike.’

Ik slikte mijn irritatie weg. ‘Wat is je échte naam?’

‘Spike.’

‘Hallo?’ Er klonk een zware mannenstem in mijn oor.

‘Hoi, ja. Sorry. S-Spike is hier bij me en ik ben op zoek naar zijn moeder.’

De man klonk niet bepaald blij. ‘Wat heeft hij uitgespookt?’

‘Spreek ik met Spikes vader?’ vroeg ik. Wie weet had de jongen een van zijn vrienden gebeld.

‘Nee. Wat heeft hij uitgespookt? En waarom bel je met zijn telefoon?’

Ik schraapte mijn keel, draaide me weg van de onzekere tiener en

keek naar het rek met tijdschriften aan de muur. 'Het is eerder zo dat ik iets heb gedaan, niet hij. Ik moet een van zijn ouders spreken.' Deze gast klonk niet oud genoeg om de vader van een puber te zijn.

'Luister,' zei hij. 'Ik heb hier nu geen tijd voor. Zeg gewoon even wat er aan de hand is, dan kan ik weer aan het werk.'

'Spike is aangereden door een auto. Mijn auto, om precies te zijn. Er lijkt niet veel aan de hand, maar –'

'Serieus?'

'Ja.' Ik probeerde mijn irritatie niet in mijn stem te laten doorklinken. 'Serieus. Ik reed achteruit en –'

'Waar ben je?' vroeg hij.

'De Bella Diva Salon aan –'

'Ik weet waar dat is. Ik ben er over vijf minuten.'

Er klonken drie zachte piepjes in mijn oor en ik keek op het scherm: hij had opgehangen. Ik haalde diep adem en liet alle lucht langzaam weer ontsnappen.

Toen ik me omdraaide om het toestel terug te geven, was de jongen verdwenen.

SOMS IS DE WAARHEID NOG GEKKER DAN *fictie...*

Ik, Charlotte Lucas – Charlie voor vrienden – ben groot fan van kostuumdrama's. Maar nadat ik mezelf ben verloren in zo'n verhaal, besef ik altijd dat mijn eigen happy ending nog niet bepaald in zicht is. Dus wanneer mijn buurvrouw me uitnodigt om met haar kleinzoon naar een bal te gaan, grijp ik mijn kans. Helemaal als blijkt dat mijn danspartner niemand minder is dan de onweerstaanbare Liam Connell.

Na deze ene magische avond moet ik helaas weer terugkeren naar planeet aarde. Liam is knap, populair en... compleet onbereikbaar voor mij. Maar hoe hard ik ook mijn best doe om hem te vergeten, hij staat telkens weer voor mijn neus. En vreemd genoeg haalt hij kanten van mij naar boven die ik allang vergeten was. Is de werkelijkheid misschien toch níét te mooi om waar te zijn?

Kasey Stockton schrijft als fan van happily ever afters zowel historische als hedendaagse feelgoodromans. Haar boeken bevatten de perfecte mix van humor en romantiek. Ze woont samen met haar eigen prins op het witte paard, drie kinderen en hond in de Verenigde Staten.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029738064 NUR 302

9 789029 738064